

Trettionde söndagen under året 2023

Redan i Andra Moseboken hör vi hur Gud talar till Mose om det som sedan skall bli kärnpunkter i den katolska socialläran. ”En främling skall du inte förorätta eller förtrycka. Ni har ju själva varit främlingar i Egyptens land” (22:21). I vår tid ser vi att migration och integration har blivit stora och komplicerade frågor, som inte är lätta att hantera. Men kärnpunkten är densamma: varje människa måste behandlas med respekt och kärlek. ”Du skall älska din nästa som dig själv” (Matt 22:39), säger Jesus i evangeliet och återger det som alltid har varit Israels tro. ”Änkor och föräldralösa skall ni inte behandla illa” (2 Mos 22:22). De mest utsatta får vi aldrig försumma eller se ner på. Vi får inte handla som ockrare gentemot de fattiga och lägga på dem någon ränta. Den yttersta motiveringen till vårt handlande måste vara att visa barmhärtighet mot alla behövande, ”ty jag är barmhärtig” (2 Mos 22:27), säger Herren till Mose.

Det dubbla kärleksbudet står helt i centrum i de båda förbunden. Som kristna har vi fått den underbara uppgiften av Jesus själv att försöka förverkliga detta bud i livets alla omständigheter. Samtidigt måste vi lära oss att ta emot Guds kärlek och låta oss förvandlas av den mer och mer för att vi i vår tur skall kunna älska honom med hela vårt hjärta och med hela vår själ och med hela vårt förstånd (jfr Matt 22:37). Det är en stor nåd, när det går upp för oss att vi överallt och ständigt är föremål för Guds kärlek och omtanke. För att älska Gud och vår nästa behöver vi förstå med både hjärta och hjärna och ta till oss den fulla insikten om att vi är älskade. Det är Guds kärlek som gör det möjligt för oss att besvara hans kärlek och visa vår kärlek till varje människa han sänder i vår väg; främlingen, den föräldralöse, den fattige, ja, vem det vara må. Det är just i denna person som Jesus vill möta oss på djupet och berika oss med sin nåd. Genom att tjäna de behövande får vi själva oändligt mycket mer nåd och kan bli Jesus allt mer lika.

”Vårt evangelium kom inte till er bara som ord utan också med kraft och helig ande, i fullt mått” (1 Thess 1:5), skriver Paulus. Det är kärnpunkten i evangeliet att vi får ta emot Guds barmhärtighet i Jesus Kristus. Det är kraften i denna gåva som kan förvandla vårt liv. Det är den helige Andes ständiga uppgift att inspirera oss att växa in i denna kärlek som övervinner världens kiv och split och göra oss i stånd att bidra till den nya skapelsen i Kristus. Därför kunde vi i dagens kollektbön be: ”låt tron, hoppet och kärleken växa i oss, så att vi älskar dina bud och uppnår vad du lovat oss”. Vi får inte stanna i växten utan måste växa in i denna heliga rymd som Jesus har öppnat för oss i sin barmhärtighet. Då kan vi mitt i vår vardagliga miljö göra hans kärlek och barmhärtighet synliga och tydliga. Kärleken måste alltid bli konkret uttryckt i det vi gör och försöker åstadkomma. Kärleken måste återspeglas i oss och i allt vad vi är och gör.

Vi sätts alltid på prov i livets alla omständigheter, problem och konflikter. Det är när livet är som mest komplicerat och svårtolkat som det visar sig om vi är Jesu lärjungar och efterföljare eller inte. Det är då det visar sig om vi verkligen älskar Guds bud.

”Om någon älskar mig, bevarar han mitt ord, och min Fader skall älska honom, och vi skall komma till honom och stanna hos honom” (Joh 14:23), så sjöng vi i halleluja-versen. Den treenige Guden vill verkligen stanna hos oss och bo i oss som i ett heligt tempel. Genom dopets nåd har Gud blivit inneboende hos oss, i det allra djupaste inom oss. Det är denna nåd som gör oss i stånd att bli kvar i Guds kärlek och förvandlas av den. Vi kan alltid dra oss tillbaka där och finna frid i tillbedjan och överlåtelse. Därför talar vi om inre bön. Det finns bön inom oss, i oss. Sonen ber ständigt till sin Fader i oss och vill dra oss till sig, så att vi tillsammans med honom kan säga Fader Vår. I livets alla omständigheter, hur svårt och jobbigt det än kan vara, får vi alltid ny kraft och glädje om vi förenar oss med den treenige Guden i börens gemenskap. Där berikas vi ”med den glädje som den helige Ande ger” (1 Thess 1:6). Det är en glädje som ingen kan beröva oss. Den ligger inte på känslornas och emotionernas plan. Det är en trons djupa övertygelse om att vi alltid kan hoppas på den Gud som bara är kärlek, oändlig gränslös kärlek, och lever i oss i varje ögonblick av vår existens.

Det är denna insikt som gör att vi älskar att följa Guds bud och gläder oss över att vi får denna nåd att veta vad Gud vill ge oss och vad han väntar sig av oss. Lever vi i denna djupa och ständiga förening med den treenige Guden, då blir det helt naturligt för oss att älska vår nästa så som Gud älskar henne. Vi tar avstånd från alla onda tankar och gärningar. Vi kan helt enkelt inte säga något negativt och nedsättande om någon människa, hur illa de än behandlar oss. Vi skyr skvaller och förtal som pesten. Vi försvarar dem som angriper och baktalar oss. Vi förlåter dem som går oss emot. Men tyvärr, hur sällan ser man denna inställning hos oss kristna. Många utomstående förvånar sig över hur vi öser invektiv och nedsättande uttalanden över varandra. På nätet vräker vi ur oss de mest vulgära och otrevliga omdömen om andra kristna. Naturligtvis lyckas vi då skrämja bort otaliga ärligt sökande människor, som noga aktar sig för att hamna i så dåligt sällskap. Det är syndens tragik, att så få av oss kristna har tagit emot den nåd som Guds inneboende i oss genom den heliggörande nåden utgör och låtit sig förvandlas av den. Lyckligtvis är det aldrig försent att omvända sig. Biktstolarna står vidöppna för den som vill ångra sig och förvandlas av nåden. Men det är alltid lättare att se de andras synd och skuld. Även i bikten får man ibland säga ifrån på skarpen: det är dina egna synder du skall bekänna, inte de andras. Vi kan aldrig tacka Gud tillräckligt mycket för att han ändå står ut med oss. Trots allt vad vi gör får vi ännu en sista chans och den får vi bara inte missa.

